

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 június Próza

Dragomán György: **ВЫ ВЫЕЗЖАЕТЕ ИЗ АМЕРИКАНСКОГО СЕКТОРА (VY VYEZZHAYETE IZ AMERIKANSKOGO SEKTORA)**

A férfi a homokzsákokkal körberakott stand mellett áll és egy zöld pénztárcát nézeget, fekete betűket stencileztek rá, több nyelven, YOU ARE LEAVING THE AMERICAN SECTOR, a férfi nézi, fogdossa, izléstelen olcsó tucattermék, semmi szüksége rá, mégis arra gondol, hogy bedughatná a zakója alá, elfordulhatna, elmehetne, nem vennék észre, két perc múlva már a metróban lehetne. Áll, ujjai a tárca katonazöld gyöngyvásznát tapogatják, egyetlen sima, nem túl gyors mozdulat lenne az egész. Olyan erővel tör rá a birtoklási vágy, hogy belefehérednek az ujjai, nagyon rég érezte utoljára, libabőrös a karja az izgalomtól, az arca olyan csípősen bizsereg, mintha most tette volna le a villanyborotvát és kente volna két tenyérrel a bőrére a csípős, mentolillatú szeszt.

Áll, zsongnak körülötte a turisták, a tárcát nézi, egy lélegzetvételnél ideig hagyja felvillanni magában a futás vad lendületének dobogó lüktetését, aztán horkantva kifújja a levegőt, a tárcát egy lassú mozdulattal visszateszi a pultra a többi közé, visszateszi és elengedi, VOUS SORTEZ DU SECTOR AMÉRICAIN, nem, nem fogja ellopni. Már el is lépett a pultról, amikor mégis visszanyúl, a tárca az ujjai közé csúszik, élére fordul, eltűnik a tenyere mögött, a másik kezében tartott várostérkép eltakarja, aztán már ott is van a zakója zsebében.

Elfordul, elindul a metró felé, elhagyom az amerikai szektort, ismételve magában, nem akar többé a pénztárcára gondolni. Nincs is nála, nincs is a zsebében. Összehajítja a térképet, piros golyóstollal be vannak karikázva rajta azok a helyek, amelyeket már megnézett. Fáradt, egész nap a várost járta, turistáskodott, évek óta nem csinált ilyesmit. Jutalomnap ez, amit a kétnapos konferencia után adott magának, erre az éjszakára a szállodát is ő maga fizeti, nem a szervezők, jutalomnap, amikor nem kell előadást tartania, és a többiek előadásaira se kell odafigyelnie. Egyedül lehet, azt csinálhat, amit akar, és ő tulajdonképpen semmit sem akar csinálni, csak sétálni és pihenni, hogy végre ne áramlástan problémákon kattogjon az agya. Három éve, a válása óta nem volt egyetlen ilyen napja sem, gyakorlatilag az intézetbe költözött, a kollégai szerint beteges vadsággal vetette magát a munkába.

A metrón ül, fáradt, üres fáradság, jólesik, talán igaza van a kollégáknak. Ül, az elsuhanó óriásplakátokat nézi, a ki-be szálló embereket, nem gondol semmire. A végállomásnál felmegy a mozgólépcsőn, fogalma sincs, hol van, és nem is akarja tudni, találomra indul el az egyik irányba.

Elsétál egy temető mellett, végigmegy egy gesztenyefákkal szegélyezett sétányon, aztán egy parkban találja magát, meglepően nagy park, szépen gondozott növényekkel, sétányokkal, tóval, dombokkal, kisvasúttal, rózsakerttel.

A parkban elszórtan mindenfelé fehér szobrok, földből kiálló embernagyságú kardmarkolat, lehajtott fejű, térdelő ló, egy nagy fehér gém, a nyaka és a feje több méteres, gömbcsuklókkal egymáshoz rögzített hasábokból áll, valamilyen könnyű műanyagból lehet, a szél ide-oda mozgatja, az elemek elfordulnak egymáshoz képest, mintha a madár kíváncsian tekergetné a nyakát. Fenséges, de van benne valami fenyegető.

A sétaút egy domb tövében halad, követi a domb ívét, ahogy lépked, eszébe jut, amit valahol olvasott: az egész város lapos, itt nincsenek is igazi dombok, az összes magaslat a háború után maradt törmelékből épült, nézi a sűrű, csikosra nyírt fűvet, próbálja elképzelni az egymásra hányt téglákat, oszlopokat és gerendákat, a leszakadt lépcsőket és a beomlott boltíveket, ahogy a domb mélyén nyugszanak.

A sétaút egy rét széléhez ér, a férfi megáll, egyszerre megcsapja az arcát a szél, eddig a domb tartott szélárnyékot. A szélbe zene keveredik, elnyújtott szétfolyó dallam, nem is zene, inkább olyan, mintha egy hegedűt vagy csellót hangolnának, de hangosabb, falsabb és széttartóbb, tele van vele a levegő, mégis olyan, mintha csak képzelné, mintha valahogy megkésve csengene a füle a metró dübörgésétől. Áll, a szélbe tartja a két tenyerét, aztán a fülére szorítja, a hang elhalkul, akkor nyilván nem képzelem, tényleg hallja, mintha a dombon álló szobor felől jönne. Elindul a szobor felé, nem tudja eldönteni, mit ábrázol, mintha egy végtagjaitól megfosztott, ferdén kettévágott emberi torzó lenne, látja a köldök mélyedését, a hasizom duzzanatait, a bordákat. A hang egyre erősebb, a szoborból jön, efelől semmi kétség, ahogy közel ér hozzá, megérinti, a test oldalról nyitott, a belsejében fémsodrony húrok feszülnek, ezeken játszik a szél. Áll, a szoborra teszi a tenyerét, annyira halványan érződik benne a húrok rezdülése, hogy arra gondol, talán csak képzelem ezt is. Eolhárfa, jut eszébe a szó, csak olvasott róla, de még nem látott ilyet, áramlástan probléma ez is, eszébe villan, hogy jó lenne csinálni belőle egy szimulációt, többféleképpen lehetne optimalizálni a rendszert, mondjuk gyenge szélre, vagy változó szélirányra, vagy akár egyszerre a kettőre, megrázza a fejét, nem akar még itt is szakmai kérdésekbe bonyolódni. Lenéz, elolvassa a szobor talapzatába vésett betűket, Μαρσύας, Marszuasz, leveszi a tenyerét a szoborról, élve nyúzta meg Apollón, gondolja, hátat fordít neki, a Fal darabja jut eszébe, amit az egyik nagy téren látott kiállítva, talán kalapáccsal verhettek lyukat rajta, rozsdás betonvasak keresztelték a nagy szögletes rést, átfújt közöttük a szél.

A fákon túl látni a vizet, arra indul, elmegy egy bezárt büfé mellett, a lehúzott és lelakatolt alumíniumredőnyt is halkán zörgeti a szél.

A tópartra ér, majdnem megbotlik, a sétaút szögletes bazaltkockáit több helyen felszedték, alattuk fekete föld keveredik sárga homokkal, a kövek egymásra rakva várják, hogy megint a helyükre kerüljenek. A férfi kerülgeti a gödröket és a kőrakásokat, aztán leül egy padra, nézi a vizet.

A vízből egy nagy fehér szobor áll ki, márványból van, az arca nem látszik, két nagy fehér kéz takarja el, mintha egy zokogó óriás emelné ki a tóból a fejét. Mintha az egész tavat ő sírta volna tele. Árad belőle a szomorúság.

A férfi nézi, aztán elfordul. Akkor látja meg maga mellett a padon a kartondobozt, nem is doboz, banánosláda, egy csomó ilyet kellett beszereznie, amikor elköltözött a feleségétől, csak ebben most nem haragosan szétválogatott könyvek vannak, hanem csokiszetelek, fekete csomagolás, aranypapír, nagyon elegáns. Évek óta nem evett csokit, látja a papíron, hogy mandulás, ettől hirtelen nagyon megkívánja, régen pont a mandulás fekete csoki volt a kedvence. Összefut a szájában a nyál, nyúlna is, hogy kivegyen egyet, de aztán eszébe jut, hogy nem az övé, valaki másé, és egyáltalán, hogyan került ide? Amikor leült, a pad még egészen biztosan üres volt.

Felnéz, és észreveszi, hogy a doboz másik oldalán egy gyerek ül, tízévesforma kislány lehet, tejszöke, a haját fehér pánt fogja össze, az arca is nagyon fehér, a vizet nézi, a síró szoborfejet. A láda a csokival nyilván az övé, de a férfi akkor sem érti, hogy nem vette észre, amikor odaült a padjára a kislány, a doboznak nyilván meg kellett zörrennie, amikor a padra tette.

A kislány feléje fordul, ránéz, a szeme sötét, vörösvörös. A csokira bökk, azt mondja, vegyél egyet, nem kerül sokba, tényleg nagyon finom.

A férfi arca megrándul, egy pillanatra felhorgad benne a harag, nem igaz, hogy ezek a nyomorult árusok itt se hagyják békén, nem kéne őket beengedni a parkba, rosszabbak, mint a koldusok, azok legalább nem akarnak úgy tenni, mintha adnának is valamit a pénzért – de az érzés, ahogy jön, úgy el is múlik, csendes szomorúságnak adja át a helyét, mégiscsak fájdalmas, hogy ebben az új szabad világban egy tízéves gyerek arra kényszerül, hogy idegeneknek áruljon csokit, ez embertelen, egyetlen gyereknek se lenne szabad soha dolgoznia.

Aztán azt gondolja, mindegy, ez a mai különleges nap, egyszer az életben engedhet az elveiből, nyúl is a pénze után, közben megkérdezi, hogy mennyi lesz.

A kislány ránéz, megrázza a fejét, azt mondja, nem pénzt kérek. Nem pénzt kérek, mást kérek. Mondd el nekem egy titkot, amit még soha senkinek nem mondtál el.

A férfi keze megáll a mozdulat közben, azt gondolja, ez csakis valami hülye vicc lehet, de közben újra a kislányra néz, hirtelen úgy látja, a kislány arca fehér, olyan fehér, mintha márványból lenne, és tényleg márványból van, a szeme is márvány, a haja is, egy szobor mellett ül, nem egy igazi gyerek mellett, érzi is, hogy árad feléje a kőből a hideg. A férfi elmosolyodik, magán mosolyog, hogy így megráfalta a fáradtság, nem vette észre, hogy egy szoborpadra ült, nem igazira, de a csokis doboz még mindig ott van, aranylóan ragyog benne a csokiszeletek papírja. Azt gondolja, azért is kivesz egyet, akárkié legyen, egy darab biztosan nem fog neki hiányozni, majd természetesen itt hagy helyette egy kis pénzt.

A doboz felé nyúl, hallja, hogy a domb mögött halkán, de élesen megszólal a hárfa, hideg érintést érez a kezén, fehér ujjak kulcsolódnak a csuklója köré, a kislány megint megszólal, azt mondja, egy titkot az ára, mondtam már, és nem akarom még egyszer mondani. A kislány hangja éles és szigorú, a férfi tudja, hogy képzeli, de talán akkor is félnie kellene, mégse fél, egyáltalán nem fél, az arca hidegen és hűvösen bizserog. Mit akarsz a titkoddal?, kérdi, tisztán látja, hogy a kislány idegesen megnyalja a száját, úgy válaszol. Gyűjtöm a titkokat, meg akarom őrizni őket. A hárfa még mindig szól, halkán, vontatottan, ahogy a kislány beszél, a bőre üvegszerűvé fényesedik, ha szobor, akkor nem márványból van, üvegből van, átlátni rajta.

A láda megzörren, ahogy a kislány belenyúl, a csokik közé kotor, lassan kiemel egyet, a férfi kezébe adja, de nem engedi el, közben az ujjai a férfi bőréhez érnek, most puha, de élmélyítően hideg az érintése. A csokiszelet egyik vége a férfi kezében, a másik a kislányéban, egyik is fogja és a másik is, a férfi arra gondol, elránthatná a kezét, de nem rántja el, már biztos benne, hogy tényleg ül mellette valaki. Már nem gyerek, de valaha gyerek volt.

A kislány megszólal, éles harag cseng a hangjában, elmondom a történetem, azt mondja, hallgasd meg, tanulj belőle. Spicli voltam, besúgó, hatéves koromtól kezdve, a Stazi besúgója, csokit kaptam érte, csokiért adtam a titkokat, a barátaimét és mindenki másét, egyetlenegy se őriztem meg soha, kis titkok, nagy titok egyformán csokit ért, és én mindent csokira váltottam, a legnagyobbat is, azt is, hogy az apám mikor és hol akar átmászni a falon. Agyonlőtték, és amikor sírva elmondtam az anyámnak, hogy az egésznek én vagyok az oka, az

anyám nem ölelt meg, és nem bocsátott meg, azt mondta, hogy szörnyeteg vagyok, azt mondta, soha nem fog megbocsátani, aztán kinyitotta az ablakot és kiugrott rajta, tíz emeletet zuhant a betonig, miattam haltak meg, egyedül miattam, és akkor már késő volt, hiába raktam tele a zsebem kövekkel, hiába ugrottam bele ebbe a tóba, az már nem hozta őket vissza, és most itt járkálok, ebben a parkban, gyűjtöm a titkokat, hordozom és őrzöm, amit rám bíznak, és addig kell itt járnom, amíg ki nem ürül a doboz.

Beszél, haragosan, szinte sikoltva mondja, amit mondania kell, a férfi hallja, de nem figyel oda, a banánosládát nézi, a felesége arca jut eszébe, a pillanat, amikor az asszony véletlenül egészen kihúzta a komód legalsó fiókját, és kiömlött mögüle a sok ellopott holmi, hajcsatok, gyűrűk, pénztárcák, jelvények, fésűk, sálak, legyezők, brossok, órák, krumplihámozók, napszemüvegek, a legtöbbször még rajta volt az árcédula. Hallja, ahogy a felesége visítva azt kiabálja, hogy ez nem lehet igaz, ez nem normális, mióta csinálod? És ő sziszegve rászól, hallgass, nem én voltam, de a felesége azt kiabálja, legalább most ne hazudj, és eléje áll, és a külső segítségről kezd beszélni, és ő rákiált, hogy pofa be, és a felesége most nem hallgat el, és neki erre meglendül a keze, az ökle a felesége arcának csapódik, azt kiáltja, kuss, érzi az asszony bőre és húsa alatt a csontjai keménységét, érzi a feje rándulásából az ütései elsöprő erejét. Hallgass, te kurva, elhallgass, mert agyonverlek, ezt kiáltja, fogd be a mocskos szádát, közben az arcát nézi, és azt akarja, hogy ne hallgasson el, böggjön csak tovább, visítson csak, mert újra ütni akar, és azt akarja, hogy megérdemelje, nem, a felesége nem hallgat el, és ő akkor újra üthet, újra és újra, az asszony leesik, rá a sok bizsura, rá a pénztárcákra, a fogkefékre, ott fekszik, zokogva, mint egy rongycsomó, de még mindig nem hallgat, akkor ráüvölt, hogy most már tényleg jobb lesz, ha befogja, mert belerúg, mindjárt belerúg, de az a hülye picse persze akkor se hallgat el, sir tovább, akkor rákiált, jól van, te akartad, és érzi, hogy készülődik a csípőjében a rúgás.

Megrázza magát, nem akar erre gondolni, lenéz a kezére, egy csoki van benne, aranypapíros, mandulás, mohón kibontja, a pad mögé dobja a papírját, nagyot harap belőle, aztán az egészet a szájába tömi, rágja, harapja, nyeli.

A parkban csend van, a férfi ott ül a padon, csokoládét majszol, a vizet nézi, egy nagy hosszúkas bazalthasábot tart a kezében, szórakozottan a zakója zsebébe teszi, lehajol, a pad mellől, a kőrakásból felemel egy másikat is, az a pénztárca miatt nem fér be rendesen a másik zsebébe, azért valahogy belegyömöszöli, hallja, hogy szakad a varrás, feláll, SIE VERLASSEN DEN AMERIKANISCHEN SEKTOR, gondolja, aztán elindul a víz felé.

Tetszik

6 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Dragomán György: Jég** Khalid Szíriából érkezett, négy napja van itt, ezalatt két koncerten...
2. **Dragomán György: A hangdobozok** Apám azon a napon kezdett el a hangdobozokon dolgozni, amikor...
3. **Dragomán György: A vonatút** Nagymami azt mondja, jobb, ha minél előbb indulunk, ha elérjük...
4. **Dragomán György: Puerta del Sol** Ferenczi megint zuhanásról álmodott, arról, hogy szürke felhők között zuhan,...
5. **Dragomán György: A seprű** Balázs Elemérnek Apám a szívéhez kapott, fejhangon kiabálni kezdett,...

Cimkék: **Dragomán György**